

**PERS-
DOSSIER**

Mathieu Harel Vivier

Prendre coutume

EXPO 14.11.2019 > 12.01.2020

WOE > ZON 10:30 > 18:00
Entrée gratuite

CENTRALE
FOR CONTEMPORARY ART

box

Sint-Katelijneplein 44
1000 Brussel
www.centrale.brussels

CRP/ CENTRE
RÉGIONAL DE LA PHOTOGRAPHIE
HAUTS-DE-FRANCE

ESPACE 36

LEFRESNOY
STUDIO DES ARTS
NATIONAL CONTEMPORAINS

eAD ÉCOLE SUPÉRIEURE
D'ART ET DE DESIGN
DE VALENCIENNES

Mathieu Harel Vivier

Prendre coutume

EXPO 14.11.2019 > 12.01.2020

VERNISSAGE 13.11.2019

**GESPREK MET MATHIEU HAREL
VIVIER & STÉPHANIE MAHIEU**

15.12.19, 15:00

Laureaat Watch this Space, biënnale van hedendaagse kunst Réseau 50° Nord

Mathieu Harel Vivier interesseert zich voor Nieuw-Caledonië als een gebied dat wordt doorkruist door water. Door zijn ligging in de Koraalzee en in de Zuidelijke Stille Oceaan, zijn mijnbouw maar ook zijn cultuurvermenging en tradities, is het volledige Caledonische grondgebied georganiseerd rond stromen die een invloed hebben op heel wat activiteiten en een opmerkelijk landschap doen ontstaan. Het onderzoek van de kunstenaar is volledig gebaseerd op de omzetting van de Kanaakse tradities naar een reflectie over hoe beelden zich ontfouwen in de tentoonstellingsruimte, gaande van de zeestromen tot het aanmeren van de ertstanker of het transport van de mineralen. Hij doet dit met een mix van foto's, beeldhouwwerk, geluidsfragmenten, video's en archiefbeelden. Twee facetten van deze reflectie worden voorgesteld in CENTRALE.box en espace 36 in Frankrijk.

Met steun van Fresnoy - Studio national des arts contemporains, Tourcoing (FR)

Textura, 2019 © Mathieu Harel Vivier

Au loin l'embouchure de Yaté, 2019 © Mathieu Harel Vivier

Les danseurs, 2019 (Nouvelle-Calédonie) © Mathieu Harel Vivier

La Pierre aux échanges, 2019 © Mathieu Harel Vivier.

Les danseurs, 2019 (Nouvelle-Calédonie) © Mathieu Harel Vivier

Sans titre, 2019 © Mathieu Harel Vivier

Sur la photo Jacques Vivier, Tromel des mines Bornet à Thio, 2019 © Mathieu Harel Vivier

Gesprek met Mathieu Harel Vivier

Door Laura Pleuger en Estelle
Vandeweege
CENTRALE for contemporary art
Augustus 2019

Hoe bent u bij de CENTRALE.box terechtgekomen?

Ik leerde de CENTRALE kennen toen ik in Valenciennes les begon te geven aan de École supérieure d'Art et de Design en meer bepaald ter gelegenheid van de tentoonstelling *Private Choices*. Het is trouwens als gevolg van mijn kandidatuur voor de 10e editie van de Biënnale van Euroregio Noord, *Watch this space*, georganiseerd door 50° nord (grensoverschrijdend netwerk van hedendaagse kunst), dat ik werd geselecteerd door het CRP (Centre régional de la photographie Hauts-de-France) in Douchy-les-Mines, de CENTRALE for contemporary art in Brussel en espace 36 in Saint-Omer om begeleid te worden bij twee tentoonstellingsprojecten, het ene in de CENTRALE.box, het andere in espace 36 in Frankrijk.

Kunt u ons iets meer vertellen over het parcours dat u heeft afgelegd?

Als lector beeldende kunsten bij het departement fotografie aan de universiteit Paris VIII Vincennes in Saint-Denis, ontwikkel ik een artistieke praktijk die foto's, tekst, videofragmenten en voorwerpen combineert. De kunstenaar in mij is als het ware wakker geworden in de galerie Art & Essai van de universiteit Rennes 2. Het is vanuit de ontdekking van het werk van kunstenaars als John M. Armleder, Richard Fauguet, Martha Rosler, Olivier Mosset, Victor Burgin, Christian Marclay en vervolgens ook vanuit ontmoetingen met andere

kunstenaars in het kader van mijn activiteiten als assistent en fotograaf van tentoonstellingen, dat mijn toekomstige interesses vorm kregen. Op dezelfde manier heb ik ontmoetingen, zoals Deleuze bedoelt in zijn dialogen met Claire Parnet, met een persoon uiteraard, die zijn sporen duurzaam kan achterlaten door de dialoog die tot stand kwam, maar evengoed met een voorwerp, een beeld, een evenement, een tekst die mij op een idee brengt.

Telkens weer legt mijn artistieke werk het accent op de organische kwaliteiten van de beelden. Het gaat over het leven van de beelden in de betekenis die Gombrich eraan geeft in het voorwoord van zijn boek *L'écologie des images*, waarin hij een analogie voorstelt tussen de ecologie van de levende wezens en het sociale milieu van de beelden.

In het onderzoek dat ik voerde in het kader van mijn proefschrift stond het begrip "opbouw" centraal. En tot op vandaag word ik erdoor voortgestuwd want het stelt me in staat om stil te staan bij de goede werking van de relaties die tussen beelden gecreëerd moeten worden. Maar wat mij momenteel nog meer bezighoudt, is de beleving van de verplaatsing, die ook bepalend is in mijn onderzoek, zowel op artistiek, theoretisch als pedagogisch vlak. De kwestie van de verplaatsing van een geobserveerd of onderzocht onderwerp of evenement naar het terrein van de kunst, de kwestie van het onderzoeksterrein en zijn plaats in de geschiedenis zijn thema's die mij heel erg bezighouden wanneer ik een tentoonstellingsproject aan het uitwerken ben.

Kunt u wat meer vertellen over de titel van uw tentoonstelling, *Prendre coutume*?

Zonder verdere context slaat 'coutume' (gebruik, traditie) op een gewoonte, op

datgene waar de meerderheid zich naar richt binnen een sociale groep. Als we het chronologisch bekijken, in het kader van mijn persoonlijke verhaal, is de keuze van de titel *Prendre coutume* voor de tentoonstellingen in de CENTRALE.box en in espace 36 het vervolg op de titel *Prendre position* – die ik gaf aan een onderzoeks- en creatieworkshop voor studenten in het kunstonderwijs die ik mee hielp coördineren.

Prendre coutume verwoordt ook mijn voorstel aan de toeschouwers om zich de tentoonstelling eigen te maken, om hun tijd te nemen, om ernaar terug te keren en er een gewoonte van te maken om de verschillende leesniveaus te doorgronden.

Door *Prendre coutume* als titel te kiezen, verwijs ik meteen ook naar de paradox van de term “coutume” die voor de Kanaken een soort onmisbaar paspoort is voor een goed begrip van hun cultuur. Bij de Kanaken staat “coutume” voor een hele reeks van regels en rituelen die worden gerespecteerd door clans opgebouwd rond bijzonder strikt hiërarchisch geordende gezagsgebieden. Men heeft het over “faire la coutume”, wat bestaat uit het vervullen van een reeks van handelingen om deel te kunnen uitmaken van de Kanaakse wereld. Het is het zich verbinden tot een welbepaalde relatie tot een of meerdere individuen op een gegeven moment en plaats. De “geste coutumier” (traditionele gebaar) is een blijk van aandacht, laat toe om een akkoord te bezegelen, een verzoek te doen, enz. Het is elkaar kennen en erkennen.

De grote levensgebeurtenissen – geboorte, dood, huwelijk – brengen soms wel honderden mensen bijeen. Op deze bijeenkomsten geven de verantwoordelijken van de gebruiken lange speeches waarbij ze hun geschiedenis vertellen en hun stambomen opzeggen. De “coutume”

werd geleidelijk aan meer dan louter de eeuwenoude rituelen en betekende voortaan de Melanesische levenswijze in zijn geheel, dat wil zeggen een systeem van sociale relaties met als fundamentele waarden respect, nederigheid, de kracht van het woord en het gebaar van de uitwisseling.

Traditioneel wordt er aan het “coutume-gebaar” geen ruchtbaarheid gegeven, is het voorbehouden voor de Kanaakse mannen en wordt het uitgevoerd in afwezigheid van Kanaakse vrouwen. Door de evoluerende maatschappij is hier verandering in gekomen en wordt het steeds vaker toegepast, meer bepaald wanneer men een stam of een Kanaakse familie wil gaan bezoeken. In dat geval heet het een “coutume d’accueil” (ontvangstgebruik), eventueel gevolgd door een “coutume de retour” (terugkeergebruik) bij vertrek. Het betreft een symbolisch gebaar waarbij ten minste een stuk bedrukte stof – “manou” – wordt geschonken, samen met een biljet van 500 of 1000 CFP-frank. De bezoeker begeeft zich naar de verantwoordelijke van de gebruiken, legt het geschenk op tafel of op de grond buiten, legt in enkele woorden het doel van zijn bezoek uit en houdt hierbij het hoofd naar omlaag als teken van nederigheid en respect. Vervolgens neemt de verantwoordelijke van de gebruiken het woord, heet de bezoeker welkom zonder onderbroken te worden, legt de hand op het meegebrachte geschenk waarmee hij laat zien de “geste coutumier” te aanvaarden. U bent welkom!

Vanwaar deze interesse voor Nieuw-Caledonië? En hoe werd deze belangstelling omgevormd tot kunst?

Zo lang als ik me kan herinneren, droomde ik ervan om ooit naar Nieuw-Caledonië te reizen. Mijn moeder en twee ooms zijn er geboren en na hun terugkeer naar Frankrijk bleven zij contact houden met de kinderen van Caledonische

vrienden van mijn grootouders. Mijn moeder is teruggekeerd naar Nieuw-Caledonië in de jaren '90. Na het overlijden van mijn grootvader heeft mijn oom er enkele jaren gewoond met zijn gezin. En toen mijn broer en neef twee jaar geleden beslisten om er ook te gaan wonen, is mijn interesse voor het gebied alleen maar toegenomen.

In eerste instantie boog ik mij over mijn persoonlijke verhaal – een grootvader die er leefde van 1949 tot 1962, op verschillende mijnsites heeft gewerkt en heel nauw verbonden was met de Kanaakse wereld – dat ik een politieke invulling gaf om de link te leggen tussen de verhalen van enkele stads- of stambewoners en een reeks van beelden waarmee de verhalen en foto's uit familiearchieven konden worden verklaard en die mijn belangstelling voor de "caillou" (steen, rots) geleidelijk aan hebben aangescherpt.

Ik heb Nieuw-Caledonië trouwens altijd geassocieerd met kunst. Het was immers telkens door de studievoorwerpen van mijn kunst dat ik ernaartoe trok. Mijn verbeelding kreeg vorm door de kaarten, tekeningen, foto's, beelden en schilderijen die aan de muur hingen bij mijn grootvader. Met in mijn herinnering het bezoek van Aby Warburg aan de Hopi-indianen reisde ik in de zomer van 2018 voor het eerst naar Nieuw-Caledonië. "In de ogen van Warburg, zo schrijft Philippe-Alain Michaud, beperkt de reis naar New Mexico zich niet tot zomaar een verplaatsing op vlak van kennis, het is tevens een allegorie op het breken met de melancholie: door zijn studie van kunst en van teksten terug te brengen naar een 'meer fysieke activiteit' wijzigt Warburg de beoefening van zijn discipline en geeft hij zijn onderzoek een praktische invulling die ongebruikelijk is binnen de kunstgeschiedenis."¹

"De 'coutume' is niet iets wat men in zijn bezit heeft, het is iets wat gedaan

wordt, zich voordoet, wordt uitgesproken of wordt neergezet in die zin dat elk gebaar, elk woord een 'coutume' vormt, dat wil zeggen een ceremonieel uitwisselingsgebaar.² Dit citaat komt vaak terug in de begeleidende teksten bij uw kunstwerken. **Wilt u deze ceremoniële uitwisseling bereiken via uw kunst? Erfgoed overdragen? Welke boodschappen wilt u aan de bezoeker meegeven?**

Dit citaat beschrijft elke handeling van de Kanaakse coutume en verwijst naar het conceptuele protocol dat mij erg interesseert op vlak van overdracht, inderdaad, maar ook van opbouw of opstelling van kunstwerken in de tentoonstellingsruimte.

De ruimte die de tafel binnen inneemt of de ruimte die op de grond wordt afgebakend met de stof waarop de giften van de *coutume* worden gelegd, maken voor mij allusie op deze "ontvankelijke oppervlakken waarop voorwerpen kunnen worden verspreid, gegevens kunnen worden ingevoerd, ontvangen, afgedrukt, informatie kan worden overgedragen, in coherentie en verwarring"³, beschreven door historicus Leo Steinberg.⁴

In de reeks *Textura*, die momenteel bestaat uit 5 kleurafdrukken op canvas, die elk gemonteerd zijn op een achtergrondrol voor een fotostudio, worden vloerfoto's weergegeven waarop andere, kleinere afbeeldingen met kleine magneten worden bevestigd. De afbeeldingen stapelen zich op zoals de geschenken op de manou tijdens de *coutume* van rouw of huwelijk. Vanuit esthetisch oogpunt worden deze grote afgerolde afbeeldingen die de mobiliteit van afbeeldingen suggereren, gekenmerkt door een sterke dichtheid, van raster, regelmaat of textuur, gecreëerd door verticale, horizontale of meer chaotisch geordende rollen. De titel van deze reeks verwijst naar het handgeschreven en gotische schrift dat door Gutenberg werd aangepast

om de tekst te zetten van het eerste Europese typografische boek. Steinberg zegt: "Ik ben ertoe geneigd om de kanteling van het beeldvlak van verticaal naar horizontaal als uitdrukking te beschouwen van de meest radicale omslag voor het onderwerp van kunst, de omslag van natuur naar cultuur."⁵

Het is dus niet het ceremoniële karakter van de zaak dat mij hier interesseert maar veeleer de opeenvolging van de uitgevoerde handelingen om de *coutume* te verwezenlijken.

De kortfilm die ik in de tentoonstelling projecteer, belicht niet alleen de getuigenis van Raymond Bonnenfant, beeldhouwer en kopiist van Kanaakse voorwerpen, maar bevat ook een impliciete boodschap die me na aan het hart ligt. De Kanaakse munt heeft niets gemeen met het geld in onze westerse wereld. Het Kanaakse geld heeft een symbolische en geen handelswaarde. Heel vaak al werd geopperd dat geld zijn intrede deed in de Kanaakse *coutume* met de kolonisatie en dat het op dat moment werd toegevoegd aan de Kanaakse munt of die zelfs verving.

De getuigenissen in de film nuanceren tot slot ook het leven op Caledonisch grondgebied. Ik wilde weten hoe je als eilandbewoner toch zoveel afstand kunt nemen van de zee. Ik wilde de eigenschappen van een verhaal herstellen waarin de gebeurtenissen worden gefluisterd om hun mysterieuze gehalte te behouden. In een eerste getuigenis worden de beslissingen rond de verwerving en bewaring van Kanaakse voorwerpen in musea aan de kaak gesteld. Het tweede verhaal raakt zijdelings aan een recente gebeurtenis uit de Nieuw-Caledonische geschiedenis, namelijk de tragische en nooit opgehelderde verdwijning van Eymard Bouanaoué, burgemeester van Bélep wiens dode lichaam per boot naar zijn laatste rustplaats werd gebracht.

Uw werk is een combinatie van foto's, sculpturen, 3D-vormgeving, geluidsoptnames, video's en archiefbeelden. Welke band heeft u met deze verschillende media?

Fotografie is voor mij het vertrekpunt van mijn artistieke proces. Het is vaak via fotografie dat ik de weg vind naar andere media om mijn installaties op te bouwen. Het beeld dat u ziet in CENTRALE.box bijvoorbeeld is een ruimtelijke weergave van de rots die te zien is op een foto uit het familiearchief. Het is de gecombineerde voorstelling van deze twee elementen – foto en beeldhouwwerk – die de installatie *La Pierre aux échanges* vormt.

Hoe denkt u uw wereld te integreren in de wereld van de CENTRALE.box?

De ruimte van de CENTRALE.box is een white cube, een neutrale ruimte waarin een kunstwerk kan worden geïntegreerd zonder dat er een dialoog tot stand moet komen met de contextloze ruimte. Vanuit deze vaststelling en vanuit de architecturale eigenheid van de tentoonstellingsruimte, wordt mijn werk opgesteld in functie van de blik van de toeschouwer die het van bij het binnenkomen te zien krijgt nog voor hij aan zijn linkerzijde de eigenlijke tentoonstellingsruimte opmerkt. Daarom ook wordt de film, het minst zwijgzame object, achteraan in de ruimte opgesteld, voldoende verwijderd van de ingang. Zo wordt er een betere ervaring gecreëerd en kan de bezoeker de kunstwerken die ervoor staan opgesteld op zich laten inwerken zonder reeds beïnvloed te zijn door wat er in de film wordt verteld.

Is er een werk in deze tentoonstelling dat u extra aanspreekt?

De installatie *La pierre aux échanges*. Ze bestaat uit de reproductie van een zwart-witte archiefphoto die aan de muur hangt vlak bij een beeld 1/1 van de steen die voor de metalen hut stond waar mijn grootvader de eerste jaren van zijn verblijf in Nieuw-Caledonië in woonde. Hij

had mij, toen ik jonger was, toevertrouwd dat deze steen getuige was geweest van zijn eerste contacten met de Kanaken uit de naburige stammen. Hij viste door te duiken met ingehouden adem en legde zijn vangst op de steen. Vaak gebeurde het dat de vissen en schelpdieren werden geruild voor groenten en fruit. Ook al was er aanvankelijk geen gesproken dialoog, toch was er toen misschien al sprake van “coutume”!

---

¹ Philippe-Alain MICHAUD, *Aby Warburg et l'image en mouvement*, Paris, Macula, 1998, p. 176.

² « La coutume ne se possède pas, elle se fait, elle se présente, se prononce ou se dépose de sorte que chaque geste, chaque mot constitue une coutume, c'est-à-dire un acte d'échange cérémoniel ». Citaat van Sylvie Béaud-Kobayashi, wetenschapster verbonden aan het Institut français de recherche sur le Japon, in het Maison Franco-Japonaise in Tokyo waar zij moderator was van de ontmoeting met als titel 'La Nouvelle-Calédonie au cœur de sa propre histoire' tussen Alban Bensa, antropoloog aan het EHESS in Parijs en Sébastien Lebègue, fotograaf, Maison Franco-Japonaise, Tokyo, 7 juni 2016.

³ Leo STEINBERG, "Other Criteria", in Claude GINTZ (dir. et traduit), *Regards sur l'art américain des années soixante*, anthologie critique, Paris, Territoires, 1979, p. 46.

⁴ Deze woorden van Leo Steinberg worden voor het eerst uitgesproken in 1968 tijdens een conferentie in het MOMA in New York.

⁵ Leo STEINBERG, « Other Criteria », *op. cit.*, p. 46.

ARTISTIEK PARCOURS

WEBSITE

<http://www.mathieuhv.fr/>

PARCOURS

2019

Hulp bij postproductie (kalibratie), film *Prendre coutume* met Juliette Barrat, directeur fotografie en Maxime Cointement, editor, hulp voor externe projecten, **Fresnoy - Studio national des arts contemporains**, Tourcoing (FR) Laureaat van de Euroregionale Biennale *Watch This Space*, georganiseerd door 50 ° Nord, een grensoverschrijdend netwerk van hedendaagse kunst, met begeleiding van het **Centre Régional de la photographie Hauts-de-France** in Douchy-les-Mines rond de projecten van exposities gepresenteerd in de CENTRALE for contemporary art, Brussel en in Espace 36, **association d'art contemporain** in Saint-Omer in november en december **2019**

2018

Laureaat van de Nickels de l'initiative, Société Le Nickel, SLN, Nouméa, Nouvelle-Calédonie

Selectie

Persoonlijke, duo en collectieve tentoonstellingen

2018

(groeptentoonstelling) *Les Ambassadeurs, Portrait et identité*, Rennes. Curator: D. Spiteri uitgenodigd door de Phakt, cultureel centrum van Colombier voor Frac Bretagne en Algemene management Cultuur, Rennes

2016

(groeptentoonstelling) *Enquiry in my own room, Hôtel Pasteur*, Rennes. Curatoren: V. de la Cruz Lichet en M. Tkindt-Naumann

2013

(duo expo) *Rise & Fall, Ateliers portes ouvertes*, Rennes

(groeptentoonstelling) *System of down*, Espace cinco - cutlog club, Parijs, op een voorstel van de label Hypothese op uitnodiging van Mains d'Œuvres

(groeptentoonstelling) *Collection*,

Orangerie du Thabor, Rennes. Curator: P. Pereira, Directeur Cultuur van de Stad Rennes

2012

(duo expo) *LZ 129, Shaufenster*, Séléstat. Curatoren: A. Stouvenel en Shaufenster

2011

(groeptentoonstelling) *Ville dessinée, ville rêvée, Biennale*, Romainville. Curator: B. Le Pimpec

(duo expo) *Subduction, WE-project*,

Brussel. Curatoren: F. Rans en Santitre 2006 : N. de Ribou, C. Migraine, M. Guyon

2010

À la lumière, galerie Sintitulo, Mougins. Curator: C. Migraine

Publicaties

2013

C'est dans la boîte, Frac Bretagne, 300 ex. ISBN : 978-2-906127-43-2, leporello.

2011

ISBN : 978-2-906890-07-7, editie

La Criée, centre d'art contemporain,

teksten van J. Dupeyrat en A. Pennachio, grafische vormgeving B. Böhnké, 400 ex., 80 p.

2019

Docent beeldende kunst, fotografie departement, fotografie en hedendaagse kunst cursus, UFR Arts, Philosophie en esthetiek, lid van het onderzoekslaboratorium (EA4010) Arts des images et art contemporain (AIAC) en het EPHA-team, Esthetiek, praktijk en geschiedenis van de kunst Université Paris VIII - Vincennes Saint-Denis

CENTRALE

FOR CONTEMPORARY ART

box

De CENTRALE.box is een onderdeel van de CENTRALE for contemporary art en vormt een ruimte voor opkomende kunst.

Parallel aan de grote CENTRALE-tentoonstelling worden opkomende kunstenaars uitgenodigd om de box, een open ruimte, over te nemen. Ze worden gekozen door de kunstenaars die tentoonstellen in de CENTRALE, geselecteerd uit de winnaars van Brusselse prijzen (Médiatine, ArtContest), of komen in de box terecht in het kader van een samenwerking met netwerken voor hedendaagse kunst (biënnale *Watch this Space* van het Belgisch-Franse netwerk 50° nord Réseau transfrontalier d'art contemporain...).

CENTRALE CONTACTEN

Onder de bescherming van het Schepenampt van Cultuur van de Stad Brussel.

Dienst Cultuur van de Stad Brussel – **CENTRALE for contemporary art**
vzw Brussel-Musea-Tentoonstellingen

Directeur

Pascale Salesse - E. pascale.salesse@brucity.be

Artistiek directeur

Carine Fol

T. +32 (0)2 279 64 51 - E. carine.fol@brucity.be

Communicatieverantwoordelijke

Estelle Vandeweeeghe

T. +32 (0)2 279 64 86

E. estelle.vandeweeeghe@brucity.be

PERSCONTACTEN

CLUB PARADIS

Web www.clubparadis.be

☎ Albane Paret

albane@clubparadis.be – T. +32 (0)476 57 37 82

☎ Micha Pycke

micha@clubparadis.be – T. +32 (0)486 68 00 70

COMMUNICATIE CONTACTEN

Dienst Cultuur van de Stad Brussel

Estelle Vandeweeeghe

CENTRALE Communicatieverantwoordelijke

T. +32 (0)2 279 64 86

E. estelle.vandeweeeghe@brucity.be

Schepenampt van Cultuur van de Stad Brussel

Julie Nicosia

T. +32 (0)2 279 48 56 – M. +32 (0) 490 52 45 08

E. julie.nicosia@brucity.be

